

פרגיון יצחק (י"הגינני"י)

173126

בן יפה ובכור

נולד ב- 17.1.1925

נפל ב- 26.4.1948

בצפת מירי אויב.

באימון ובשגרה

ארוכה, עקובה מדם וקשה, היא "דרך הקרבות של החטיבה"; עשרות אתרי-קרב, מאות פעולות ומבצעים זאלף ומאה חללים; הם עדות נאמנה ומכאיבה למורשת הקרב, להיסטוריה הצבאית, לפעילות המבצעית... ויחד עם זאת, רבים וטובים מכין רכבות יוצאי החטיבה, הזוכרים בנוסטלגיה ובאהבה את תקופת שרותם הסדיר, כלוחמים ומפקדים, לא התנסו בקרב, לא ידעו מלחמה: כל תקופת שרותם היתה ב"אימון ובשיגרה". לאלו שבסבב שנתי קבוע היו "עולים לקו" "יורדים לאימון", יוצאים ל"דיגילה" ל"נופש" ול"תעסוקה"; לאלו שלא נטלו חלק בקרב, וגם לא עברו את הגבול באיוו חדירה או פשיטה, לא פגעו באויב, וגם לא חילצו חבר פצוע תחת אש, וגם לא קיבלו צל"ש וכל שרותם הצבאי היה מבט"ש לבט"ש, לכל אלו, הפרק הזה מוקדש...

רק תשאל, ותראה איך הם זוכרים, ואין זה משנה אם שרתו בחטיבה בשנות החמישים או בשנות השמונים; בימי תש"ח, "קדש", ששת הימים או יום הכיפורים; במלחמת ההתשה ובמרדפים, במבצע ליטאני או של"ג במלחמת לבנון או ב"שטחים"; אם תשאל ותבקש הם יספרו בהתלהבות ובשמץ געגועים על אותם הימים; על סיור-בוקר, וה"סיור האלים", על התצפית והמארב, על נווטה-הלילה ושגרת המוצב... ויעלו על נס את החברות והאחוה, ותחושת ההשתייכות והגאווה, בפלוגה, בגדוד, ובחטיבה!

הם זוכרים היטב, כל דורות הלוחמים, את המ"פ המ"מ הסמל והרס"ד, את "המאהל" והשמירות, ההמתנה וה"שמועות", את הכוונות ואת ה"הקפצות" את המסדרים וה"יציאות"... כולם לקחו עמם עם כל הזכרונות את ה"קייטבק" הפק"ל והתד"ל, שקשינה מדים ודרגות, אפוד-מגן, שש-בש, קסדה ואין-ספור חוויות... על כן ראוי לספר על אותם אלפי לוחמים, שלא חסכו זיעה וכל מאמץ, וחזרו רטובים, מריצת-לילה, ממסע ממתוח, מעשרות אימונים; אימון "יבש" ו"רטוב", אימון-הפרט, ואימון החטיבה; אימונים בהגנה, בהתקפה, בהבקעה ובכל צורות הלחימה; ביעד-מבוצר, בשטח בנוי, במדבר ובהר... אימון בנגב, בגליל או ברמה, אימון בשת"פ עם שריון, תותחנים או עם הנדסה... מעבר שדות-מוקשים ולחימה בתעלות, לחימה בצוות-קטן, בחוליה ועם כל הפלוגה... עם חגור-קל, מימיה ורימונים, או עם חגור מלא, "חגור פילים", וקפל"ד. עם שכפ"ץ ו"פאוצים" ומחסניות מלאות "נותבים"... עם נשק אישי; "עוזי", "סטן" "צ'כי", "אפ-אן" ו"גליל", עם מגל"ד, ומק"כ, "בזוקה" ומא"ג, עם מרגמה... ועם כל שאר אמצעי-הלחימה... כי להיות ב"גולני" פרושו להתאמן עם כל הנשמה, ולשאת בגאווה את ה"כומתה החומה"...

להיות ב"גולני" פרושו להיות נהג או טבח או פקידה, בסיירת ב"עורב" בפלוגת-הקשר, פלוגת ההנדסה, או ב"מפקדה"; להיות ב"גולני" פרושו להיות חובש, אפסנאי, ש.ג. או קשר, להפעיל אמל"ח מתוחכם ולעשות "עבודות רס"ד"... להיות בגולני פרושו לרוץ כמו מטורף, עם חגור-מלא וכובע פלדה, ב"יום ספורט", או במסע, ל"הכרת החגור" ו/או ל"קבלת הכומתה"... להיות בגולני פרושו גם לעמוד דום "כמו חיל", כמו קצין כמו לוחם בכל המסדרים, ב"מסדר בוקר" וב"מסדר השכמה", במסדר-המפקד, ובמסדר יציאה; טקס ההשבעה, וטקס קבלת הכומתה, טקס סיום קורס מכ"ם או קצינים, ומסדר-סיום של תקופת האימונים, וטקס זכרון שנתי לכל החללים... להיות ב"גולני" זו אכן חוויה, חוויה אמיתית של "אימון ושיגרה"...

גדוד 'אלוף' בגליל המזרחי

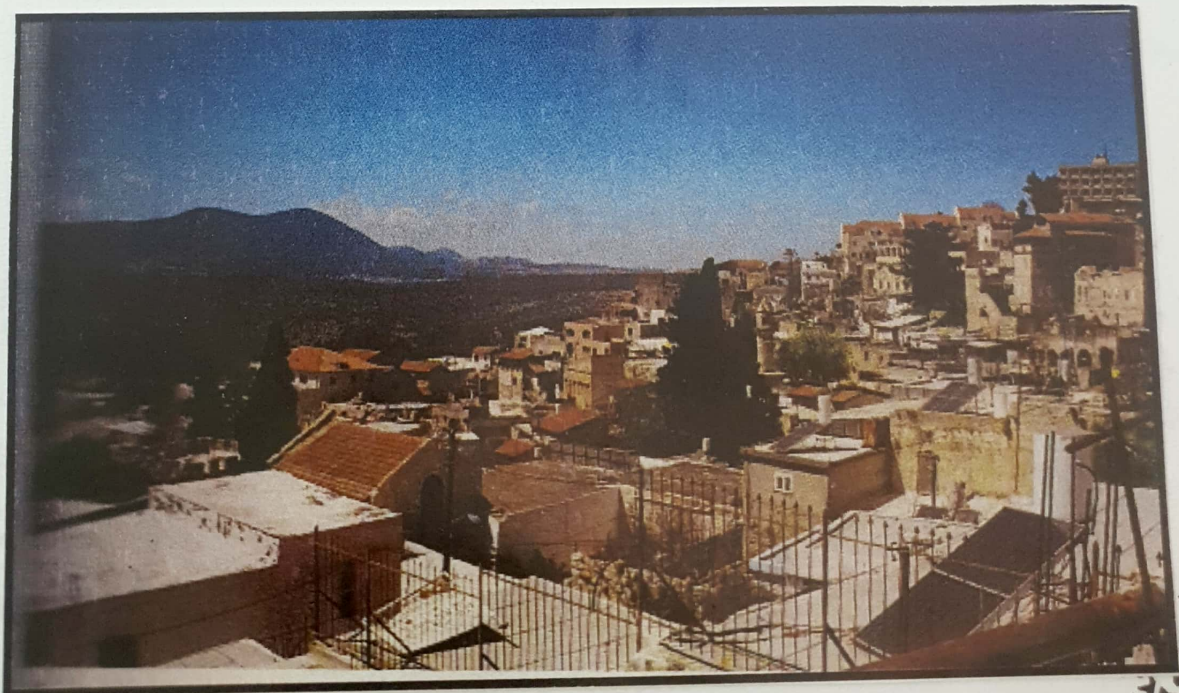
התחלנו לעשות את הסידורים המתאימים ולארגן את הגדוד לקראת יציאתו לגליל. במשך ימים מעטים חיסל הגדוד את בעיותיו השונות בחיפה. הוציא את אנשיו מן העמדות, איפשר להם חופשה של 48 שעות ואת תחילת התווה הועיד ל-10.3.48. לא ניתנה למפקדי הפלוגות ולמפקדי המחלקות האפשרות לערוך סיורים במרחב הגליל, מפני הקושי להגיע לשם. הזמן, שהוקצב להעברת הגדוד, היה קצר, וכל הגורמים לחצו לעשות את הדבר בהקדם האפשרי. הובטח לנו שהכל מוכן ואנו פטורים מן הדאגה לסידורים המנהלתיים במקום.

ב-10.3.48 עזב הגדוד את חיפה, כשהוא מאורגן לפלוגות ומחלקות. כל איש מצויד בציוד האישי, אשר הוחל בחלוקתו באותה תקופה. במשך ארבעה ימים הועברו כל אנשי הגדוד לגליל.

אכזבה ראשונה היתה, כשהבסיסים, שאליהם הגיעו האנשים, לא היו מסודרים ומאורגנים, ותנאי החורף הקשים מנעו את האפשרות לשפר את המקומות ולהסתדר בצורה היאותה. אף על פי שלקומת שאר היחידות המגויסות בתקופה ההיא היו אנשינו מצוידים ציוד טוב למדי — מכל מקום לא התאים ציוד זה לתנאי החורף של הגליל-העליון. נשק הגדוד נשאר במחסני-חיפה ולא נמסר לגדוד במועד הנכון. שבוע ימים עבר, עד שנמצא סידור מתאים להסתרת הנשק באחת המכוניות ולהעבירו לגדוד. לאכזבתנו הרבה נשלח נשק מועט, שכלל כ-60 סטנים ו-3 מקלעים — בלי התחמשת ובלי רובים, ו-8 מרגמות "2". עברו עוד כמה ימים, עד שהגיעו למטה-הגדוד התחמושת והציוד הנוסף. ימי הצפייה לנשק היו קשים ביותר. הלוחם היה מוכן לכל, ולא הבין, איך יוכל למלא את תפקידו, באין לו לא נשק ולא שום אפשרות פעולה לפעול. הגדוד פוזר והתחיל להחליף את יחידות הפלמ"ח בבסיסים שבהם חגו, על מנת לאפשר ליחידות אלה לצאת ולהתארגן לקראת מבצעים יזומים בגליל.

בסיסינו היו בג'יב-יוסף, צפת וכנען, עין-זיתים, מחנים, דרדרה, משמר-הירדן, רמות-נפתלי, מנרה, משגב-עם, מתולה, דן, דפנה, כפר-סולד, שמיר, להבות-הבשן, בית-הלל, וכפר-בלום.

אמצעי-הקשר שעמדו לרשות הגדוד ומטות הפלוגות היו מבוטלים לחלוטין. לא היה כל קשר אלחוטי בין מטה הגדוד והיחידות, ובדרך כלל היתה כל ידיעה מאת היחידות מגיעה למטה הגדוד באיחור רב. קציני מטה הגדוד ומפקדי הפלוגות לא יכלו להגיע לבסיסי היחידות ולבקרם, בגלל חוסר אמצעי-תחבורה מינימליים, שצריכים היו לעמוד לרשותם. אבל נעשו מאמצים וסידורים מתאימים, כדי שהאנשים יקבלו את המגיע להם.

...הוא בן ...
...הוא בן ...
...הוא בן ...

חזור בדך, השכול!

צועד אני בתפר בין הים ובין החול,
דואה אני כנשר בין הדממה ובין הקול.

דואה אני כנשר בין הדממה ובין הקול.

משעול חיי פרוש תחתי, נוקפים להם ימים,
אובדים אי-שם הדי קולי בנהם הגלים.

אובדים אי-שם הדי קולי בנהם הגלים.

קוצף הים עם משבריני, גורף החול מן החופים,

חושף שניו הזמן, נוגס מן היפה שבחיים.

חורץ דינו השכול, אוסף את הטובים שבנערים,

אלו שבלכתם מכאן נותרו כל-כך תמימים.

שקט לדך, הים, עצור את הגלים!

עמד, הזמן, מלכת, הותר לנו ימים!

הרפה מן הבנים, חזור בדך, השכול!

הרפה מן הבנים, חזור בדך, השכול!

הרי להם בנינו ארץ, לחוף ימים תשכון!

...הוא בן ...
...הוא בן ...
...הוא בן ...